

Владислава ЙОВЕНКО
(м. Полтава)

Народилася 19 травня 2003 р. на Полтавщині. Студентка третього курсу психолого-педагогічного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Захоплюється історією України, національною культурою, закохана в народні пісні. Кілька років тому почала писати вірші. «Поетія – це те, що йде від душі, це твої емоції, які виливаєш на папір – у поетичні рядки».

ЗАЧЕКАЙ

Ще трохи, моя люба, зачекай,
Я повернуся у село весною.
Із перемогою, звичайно ж, обіцяю!
Ми тут вас прикриваємо собою.

Цей час, кохана, швидко пролетить.
Ще будемо щасливі – вір мені!
Волошки ніжно зацвітуть у житі
І сповістять всім, що кінець війні.

ХОЧЕТЬСЯ ЖИТИ

Сирий підвал, знесилені люди...
У куточку скигнуть хлоп'я.
Притулилось матусі до грудей
І шепоче її ім'я.

«Як ти міцно, мамо, заснула!
Прокидайся, дуже прошу!
Хочу, щоб ти мене пригорнула.
Чуєш? Тут тебе не залишу.

Ой, матусю, яка ж ти холодна!
Зараз вкутаю, обійму!

Ти, напевно, дуже голодна?
Прокидайсь, я тебе підйму.

Мамо, мамо, розплющ свої очі!
Щось болить мені, ой болить!..»
В лютім пеклі смертельної ночі
Так малому хочеться жити!

Він не зна ще про смерть нічого,
Та матуся не здійме повіки...
Для катів не існує святого!..
Проклинаю рашистів навіки!

ПО ТЕЛЕВІЗОРУ СКАЗАЛИ...

«А нам по телевизору сказали,
Что Путин вас спасает,
Товарищи с госдумы объясняли,
Что он у вас нацистов выгоняет...»

Та тільки в нас не так, як вам белькочуть.
Увесь народ встав край свій боронити,
А «брат российский» приніс смерть і злочини,
Бо не волиєм в його рабстві жити.

Сирени гул і погреб за домівку...
Горять будинки, у руїнах храми...
Страшна війна із ворогом одвічним –
У бій онуків проводжають ветерани.

Дружина відправляє чоловіка,
Доньці від нелюдів шукає сховок...
Ракети запуску кремлівська кліка
і мародерів табуни озброєних.

«Ну что вы, что!.. По мирным не стреляем!
То сами вы! А нас благодарите...»
Невинні жертви помсту закликають!
На цьому світі в пеклі вам горіти!